

כל הבשר פרק שמיני חולין

קת.

עין משפט נר מצוה

א ב מיי פיע מהל
מלכות אבות הל' כו
טושי' יד סימן פט ס"ב:
יא ג מיי שם הל' כח טור
ש"ע יד סי' פט טעף
א:
יב ד מיי שם הל' כו
טושי' שם טעף ג:
יג ה ו מיי שם הל' כח
טושי' שם טעף א:
יד ז מיי פ"ו מהלכות
נדרות הל' ג סגמ
טושי' ח טור ש"ע א"ח סי'
קנה טעף א ונדר אלפס
עוד נדרות פ"ח דף מדל:
טו ה מיי שם טעף
הגהות וצ"ח סגמ
שם טושי' א"ח סי' קפא
טעף א:
טז ט מיי שם הל' ג סגמ
שם טושי' א"ח סי'
קנה טעף א:
יז יו מיי שם הל' טו:
יח כ ל מיי שם סגמ שם
טושי' א"ח סי' קפא
טעף ג:
יט מ מיי שם סגמ שם
טושי' א"ח סי' קס
ס"ו:
כ ב מיי שם טושי' א"ח
סי' קפא טעף ג:

שיטה מקובצת

א) אתו איש סכורה אבר
אשכחתינהו לכולהו:

ריבוי גרשום

ב"ש אומרים מקנה.
כלומר בפת: ואי בעי
תימא מר אמר חדא ומר
אמר חדא ולא פליגי.
כלומר ב"ש אומרים מקנה
זו היא הפה ובי"ה אומרים
מדירה אלו דירו אבל בפה
מדורו ב"ה לב"ש דאין
קנות הפה אלא בפת:
בשר של בין השנים
מהו. כלומר אם יש
לו בשר בין השנים
מהו שיאכל בבניה: פתכא
דאפתא. כלומר עץ גדול:
פתכא דאופי. משאו של
עצים היה נושא לבייתו
בלא ידועתו דאבי: אמר
ליה כבר קדמוך רבנן.
כלומר רבנן דאמרי דמאן
סניד נכסי מישתבחי ביה
הוה איתתא דמון דאנא
חזיתין דאי לא הוה
חזיתין היית מגנבוי ממני:
חזא צינורא דבדקא.
כלומר א) רבוע ארעא
ורשפי מיא לארעיה:
מצוה לגבי רשות חובה
קרי לה: ניטלין בין בכלי
בין על גבי קרקע. כלומר
בין שמקבלין אותו בכלי
בין שניטלין ע"ג קרקע:
אחרונים אין ניטלין.
א"כ מקבלין אותן המים
ששופכין על הידים בכלי
דבעיין למיטר קמן דרית
רעה שורה עליהן ואמרי
לה אין ניטלין ע"ג קרקע:
איכא ביניהו קונסא כו.
כלומר דמקבלין אותו ע"ג
השתכח של עץ למד אין
ניטלין אלא בכלי ע"ג
קונסא לאו כלי הוא למד
דאין ניטלין ע"ג קרקע
ע"ג קונסא שפיר דמי:
בין בחמין בין בצונן.
כלומר בין ממים חמין בין
ממים צונן: לא שנו אלא
שאין היד

אילימא ב"ש אומרים מקנה ולא בעי מדיה. פירש בקונטרס שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הוזכר כאן הדחה וצ"ה אומרים מדיח ולא בעי מקנה ולא סגי ליה בקינוח אלא מדיח צמיס והוא עיקר ואינו לרבי קינוח ולא בעי אלא מקנה ולא מדיח מדיח ולא מקנה ועוד אמאי דחיק לאסקוי ללא פליגי לימא לנביא עדיף קינוח וצ"ה הלל סברי דאף אדמה לחודה סגי כמו בקינוח לחודה לכן נראה דפשיטא ליה למסדר הש"ס הדחה עדיף מקינוח והכי פירושא צ"ה שמאי סברי מקנה ולא בעי מדיח כלומר בקינוח סגי אע"ג דגרע ולא בעי מדיח דעדיף וצ"ה סברי מדיח לחודה צעין והסתא הוה ליה למימר ולא סגי במקנה דגרע אלא אידעי דנקט לז"ש ולא בעי נקט נמי לביית הלל והסתא הוה ליה למיפרך אס כן הוה ליה מקולי צ"ה שמאי ומחומרי צ"ה אלא דאית ליה פירכא אחריית ולא מצי לשנויי דצ"ה שמאי תרתי בעי ונקט מקנה והוא הדין דבעי מדיח צ"ה וצ"ה הלל סברי דסגי כדן או מדיח או מקנה דאס כן הוה ליה לביית הלל למינקט מקנה דהוה רבותא טפי דגרע ממדיח:

מקנה וה"ה למדיח. תרווייהו צעין כדפי' בקונט' וכ"פ ר"ח: **לסעודתא** אחרייתא אבי"נא. לאו כסעודתא ערבית אלא אפילו לאלתר אס סילק השולחן וצ"ה מותר ללא פלוג רבנן:

מים ראשונים מצוה ואחרונים חובה כו. צנורות צנוף פרק אלו דצרים (דף נג: ושם) דריש תרווייהו מקרא מוהתקדשתם אלו מים ראשונים והייטם קדושים אלו מים אחרונים ואסמכתא צנלמא הוא דהא טעמא דמים אחרונים הוא משום מלח סדומית כדאמר בסמוך ואנו לפי שאין מלח סדומית מציני צינינו לא נהגו צמיס אחרונים והכי נמי כי דריש התם כי קדוש זה שמן שהיו סקין את ידהו להעביר את הוהמא הוא אסמכתא ללא מצינו צמיס מקום שיהא שמן לא חובה ולא מלח והא דאמר התם כשם שהמוזהס פסול לעבודה קן ידים מוזהמות פסולין לצרכה היינו להס שהיה הדבר עליהם חובה ליטול אחר סעודה לפיכך נחשבות כמוהמות וצ"ה להקדים וליטול קודם צרכה וא"ת למאי נפקא מינה הא דראשונים מלח ואחרונים חובה מה לי מלח מה לי חובה הא תרווייהו חובה כדקמני צברייתא ולא רשות ואומר רבינו תס דפסקא מינה לענין מלחמת הרשות דתנן צ"ה דעירובין (דף י"א.) דפטורין מרחיילת ידים וקאמר רב חייל צמיס לא שנו אלא מים ראשונים אצל אחרונים לא דלמנר רב יהודה צריה דרב חייל מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני שמלח סדומית כו וצנלכות גדולות פירש דראשונים שם מלח משום סרך תרומה טעונין

אילימא צ"ה שמאי אומרים מקנה. פ"ו: ולא מדיח. צמיס שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הוזכרה כאן הדחה: **וצ"ה הלל אומרים מדיח ולא בעי קינוח.** דלא סגי ליה בקינוח אלא מדיח צמיס והוא עיקר ואין לרבי קינוח: **אין קינוח פה.** להכשיר לאכול צמר גבינה: **אלא.** אס כן קנמו צפת דקינוח הפת שאוכל הפת צינתים היא יפה: **גימא צ"ה שמאי היא.** דאי צ"ה הלל הדחה צ"ה ולא הוזכר קינוח: **אף מדיח.** תרווייהו צעין וקאמר רבי זירא דקינוח צין למר וצין למר צפת הוא: **וליינייה.** צמכתא עדיית (פ"ד ופ"ה) שכל קולי צ"ש וחומרי צ"ה נשנו שם: **והוא הדין.** דתרווייהו צעין: **דשערי לא.** מפני שמתפרר צנוף הפה ואינו נקשר יחד כשלוטוסו לפיכך אינו מקנה: **שטר.** נעשה כן ונדבק צמין. ודוגמתו צהסוכר (צ"מ דף פה:): **אשטר.** מיטער תחבובת על העין: **אקוסא.** קשה יותר מדאי וגם הוא מתפרר צנוף הפה כשל שעורים: **קמחא אמרי וירקא.** רבין הן: **צין צמר לגבינה.** משמע שאכל צמר ורואה לאכול גבינה: **אסור לאכול גבינה.** משום דצמר מולאי שומן והוא נדבק צפה ומאריך צטעמו: **צמר צצין השיניים.** מי חשיב צמר שלא לאכול גבינה עמו עד שיעללו: **הצמר עודנו.** אלמא מיקרי צמר: **אנא להא מילתא חלא צר חמרא.** לדבר זה אני גרוע מאזני כחומך צן יין: **למח רבי השתא.** מנע לעת: **סייר.** הוה ורואה קרקעוטי מה הן לרבינו: **משכח איסוריה.** מולא סלע מפני שמתקנס צכל הרכין: **פתכא דאופי.** משוי עזים שהיה גונזו: **קדמוך.** שאלמו שיהא אדם רואה נכסיו צכל יוס ויראה מה יעשה: **לנורא דבדקא.** המים יוצאין דרך לגדותיהן וצאין לשטוף פירותיו וכן פתח שצפתת האמה: **רמא קלא.** הרים קול ונאוח: **חובה.** עדיפא ממלואה. ולקמיה (צ"ח) מפרש מאי חובותייהו: **מלוא.** לשמוע דברי חכמים: **אמצעייהו.** שנטולין צין תבשיל לתבשילי' צנלמא: **מלוא לגבי רשות חובה קרי לה.** משום דתני אמלעיים צדדייהו קרי לראשוני' חובה דאע"פ שאין אלא מלוא חובות הן אצל הרשות לקרות חובה: **צין צכלי.** מתחיתהס לקבלס: **קינסא.** אס נותן שפאי עזים וקסמין מתחיתן למאן דאמר כלי הכא לאו כלי הוא ולמ"ד אין נוטלין על גבי קרקע שפיר דמי ולקמן (שם) מפרש משום דרות רעה שורה עליהן כשהן על גבי קרקע: **מפעפעיין.** אשטנו"ט מרכיז את הידים ומצליעין בהן את זוהס התבשיל: סולדת

אמצעייהו רשות מצוה לגבי רשות חובה אמצעייהו רשות ראשונים נוטלין בין בכלי בין על גבי קרקע אחרונים אין נוטלין אלא בכלי ואמרי לה אין נוטלין על גבי קרקע מאי ביניהו איכא ביניהו קינסא מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן אחרונים אין נוטלין אלא בצונן מפני שחמין מפעפעין את הידים ואין מעבירין את הזוהמא: מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן: אמר רב יוסף בר ינאי לא שנו אלא שאין היד

א) (לעיל נב: וש"ת, ט) נשי פרישי תננית כ: ד"ה (סו"ת, א) נשת יט. צ"ב קס"ו, ד) נציל אחר ד"ה לנפיק, ט) נס"א טעף: לנפיק, ו) נש"ע חוס' שבת כה: ד"ה חובה, ז) ממלן עד שמע על זה מדברי המוס' כי אס אזה גליון וטעו הסופרים וכתבוו בפניס מהר"מ,

תורה אור השלם

1. הבשר עודנו בין שפיקה טרין יקרת אף? קרה קצת וכן? כי בעם מקנה רבקה מאד: במדבר ר"ג

הנהגות הב"ח

א) נמ' למחר כי השתא:
ב) שם סכורה אמר אשמתמיטו:

לעזי רש"י

אשטנו"ט ואישבולט"ט.
מרתיה.

א) אולי צ"ל דפחת הגדר וטעמי מילא לאתניה.